

Bror Duktig-ambition i Sverige kan leda till sämre klimatinsats

Just nu pågår både på europeiskt plan och i Sverige ett olustigt spel kring något som mycket väl kan vara den här generationens ödesfråga. Jag talar om klimatfrågan och om en politisk iver att komma med de mest långtgående förslagen. Men på den vägen förloras tyvärr mycket av både logik och förnuft.

Klimatfrågan är en global utmaning. EU:s arbete är en mycket viktig del i ett globalt arbete för att få ner utsläppen av växthusgaser. Och vi i Svenskt Näringsliv stöder EU:s mål om utsläppsminskningar på 20 procent.

Men vår utgångspunkt är att dessa utsläppsminskningar ska göras på det mest effektiva sättet, så att effekten på global nivå blir största möjliga. Det är därför viktigt att åtgärderna för att få ner utsläppen inte motverkar sitt eget syfte, t.ex. genom att tillverkning vid industrier med låga utsläpp flyttar till industrier och länder med lägre krav och högre utsläpp.

Detta kan låta självklart, men när frågan används som slagträ i en allt mer olustig inrikespolitisk cirkus riskerar förnuftet att hamna på undantag. Det förslag oppositionen nyligen presenterade om ett åtagande om minskning på 40 procent, där allt ska reduceras inom Sveriges gränser, illustrerar allvaret i den diskussion som nu behöver föras.

Skulle oppositionens förslag bli Sveriges hållning i klimatpolitiken handlar det om minskade svenska utsläpp i storleksordning 25 -30 miljoner ton. Detta motsvarar hela industrins utsläpp och alla godstransporter på svenska vägar.

Lågt räknat skulle det handla om över en halv miljon förlorade jobb i Sverige. Samtidigt som effekten på utsläppen globalt vore knappt mätbar. Det är en god illustration på att det är utomordentligt viktigt att vi analyserar följderna av klimatpolitiken i förväg.

Vi vet också att när Sverige genomgick en massiv utbyggnad av kärnkraften under 1970-talet tog det oss i praktiken 20 år att varaktigt minska våra utsläpp med 40 procent. Nu vill oppositionen att Sverige ska göra det en gång till, på bara drygt halva tiden, och samtidigt som kärnkraften ska avvecklas. Det är inte en seriös ingång i det arbete som nu behöver göras för att fastställa Sveriges position i det fortsatta EU-arbetet.

Det är idag för tidigt att säga exakt vilka effekter kommissionens kommande paket har för svensk industri, jobb och välfärd. Men våra tidigare erfarenheter och effekterna av oppositionens lättvindiga överbud visar tydligt att det handlar om betydande effekter och att det kommer att spela stor roll vilken politik Sverige väljer.

Jag utgår från att regeringen inte kommer att hantera den här frågan lika lättvindigt som oppositionen utan nu sätta igång ett seriöst analysarbete som ger en bra grund för en konstruktiv diskussion. Men jag är inte säker - också inom Alliansen finns en profileringslust.

För att om möjligt undvika att frågan än mer blir föremål för ett inrikespolitiskt spel hoppas jag att regeringen kallar både oppositionen och arbetsmarknadens parter till sig för överläggningar i syfte att nå nationell samling.

Vår utgångspunkt i den fortsatta diskussionen är att våra nationella insatser måste sättas in i ett europeiskt och globalt perspektiv där målet är att våra nationella insatser ska göra största möjliga globala nytta.

I den svenska diskussionen är det på sin plats att nu mana till besinning. Klimatfrågan är för viktigt för att bli föremål för ett inrikespolitiskt spel och bollande med procentsiffror utan att konsekvenserna analyseras. Klimatfrågan är en global utmaning som måste mötas med ett globalt perspektiv på de insatser som görs.

För svensk del är det nu viktigt att effekterna av det förslag som kommissionen senare i dag lägger fram noga analyseras. Det behövs ett bra faktaunderlag för den diskussion som nu behöver ta vid om Sveriges hållning i det fortsatta energi- och klimatarbetet inom EU. Och vi behöver många företagarröster som kan vittna om vad olika förslag får för konsekvenser. Men också om hur nya produkter och processer kan bidra till klimatsmarta lösningar, utan nya pålagor som sätter krokben för svensk industri.

Urban Bäckström

Vd Svenskt Näringsliv

Toni kommentar;

Rätt och inte en dag försent, hade Bäckströms föregångare och medarbetare tagit varningarna från mig och andra för 8 år sedan på allvar hade vi varit främst i världen med vätgas drivna fordon, nu är vi sist i kön på nivå med u-länder.

De flesta industri staterna har nu år av försprång i utvecklingen, så går det när man låter sig ledsagas av ett anarkistparty som aldrig tar ansvar för handling.